

Sam N. Helen

Härkälinnoitus

TURHAUTUNEISUUDEN
KAUNA



Härkälinoitus

SAM N. HELEN

HÄRKÄ- LINNOITUS

Turhautuneisuuden kauna

Härkälinnoitus - sarjan osat järjestyksessä:

1. Viimeinen kuiskaus
2. Turhautuneisuuden kauna

© 2026 Sam N. Helen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-1367-2

SISÄLLYSLUETTELO

Lukijoilleni.....	7
ALKUSANAT.....	8
AJALLISET KÄSITTEET.....	17
EPILOGI.....	19
LUKU 1: SOLMUTTOMIA SOLMUKOHTIA.....	26
LUKU 2: POHJOISEN HÖYRY KUNINGATAR.....	90
LUKU 3: MUSTARASTAS.....	184
LUKU 4: TURMELTUNUT KEISARI.....	308
LUKU 5: HOPEISET ESIKUVAT.....	416
LUKU 6: TURHAUTUNEISUUDEN KAUNA.....	486
PROLOGI.....	518

Kuten luvattu;

LUKIJOILLENI

ALKUSANAT

Kiitän ja onnittelen sinua, mikäli pidät kädessäsi tätä Härkälännoitus – sarjan toista osaa, *Turhautuneisuuden kaunaa!*

Rehellisesti sanottuna en uskonut sen päivän koittavan, jolloin toinen osa näkisi koskaan päivänvalon. Mutta erästä ystävääni lainatakseni, kun ensimmäisen kerran aikoinaan annoin esimakua tulevasta esiteoksestani, ”*Et tee sitten Martineja*”. Tuolla ystäväni tarkoitti, ja viittasi, tietenkin erittäin tuttuun ja tunnettuun kirjailijaan, jonka kirjasarjan viimeisiä osia olemme saaneet odottaa vuosia. Tuolla painostuksellakin palaan uudelleen kirjoituksieni pariin, sekä viheliäinen sisäisen kirjailijani ei anna minulle mielenrauhaa, jollen pura tarinaa paperille.

Tunnen tämän myös olevan paikka, jossa avaan hieman omassa kirjailijakuvauksessakin mainitsemaani kuvausta, jossa omistan ensimmäisen kirjan täysin itselleni. Joten tunnen, että tuota kuvausta tarvitsee hieman avata. Ja sen avaamiseksi joudumme valitettavasti palaamaan aikaan, joka miltei kirjaimellisesti pysäytti koko tuntemamme maailman. Nimittäin *Koronan* aikakauteen.

Tässä kohtaa, jollet halua lukea katkeran omahyväistä tekstiä allekirjoittaneet kirjailijan elämästä ja maailmankuvasta, siitä mistä tilanteista kirjoittaminen sai ylipäätänsä alkunsa, ja miten tai miksi painajaisten syövereistä kaivettiin materiaalia, siirry suoraan epilogiin hyvällä mielellä. Kirjoitus on sekavaa ja ei välttämättä aikajärjestyksessä, mutta en koe korjata tätä, koska se antaa sinulle käsityksen siitä kaaoksesta ja mielentilasta, jollaisenaan johti kirjasarjan kirjoittamiseen.

Mieti sekunti tai kaksi;

Hengitä sisään, pidätä hetki ilmaa ja päästä se tasaisen pitkään ulos;

Epilogi on edelleen edempänä;

Ok, itsehän päätit jatkaa. Joten, here goes.

Pidän itse *Koronan* pandemian pahimman aikakauden osuvan vuosien 2019–2022 välille. Eli voidaan puhua kolmen, neljän vuoden pandemian valtakaudesta. Vaikkakin jo 2022 ei Korona pitänyt edellisten vuosien lailla otettaan, mutta se näkyi vielä jollain tavalla arjessa, eikä se vielä ollut täysin pyyhitty mediastakaan. (Ja perhahan pirulainen vielä onnistui tavoittamaan itseni 2023 loppupuolella, muutama kuukausi ensimmäisen teokseni julkaisun jälkeen. Kuin jokin suurempi olisi costanut kirjan julkaisemisen?).

Juuri tuona *Koronan* aikakautena koin jotain mitä en uskonut omalle kohdalleni koskaan tapahtuvan. Täysin pois suljettu ajatuksista ja maailman tapahtumien listalta. Mutta valitettavasti se on nykyään jo toistuva ilmiö työelämässä, ja siihen ei voi olla törmäämättä meni sitten mihin tahansa. Oli maailmanlaajuisia pandemioita tai ei. Se ei valitse aikaa eikä paikkaa, se valitsee kenet meistä tahansa. *Koronan* aikakausi vain sai sen piilossa hiipivän viheläisyyden omalta osaltani laukaistua.

Tarkoitan ja puhun *burnoutista*, vaikka kyseistä termiä ei enää saa lääketieteellisesti ymmärtääkseni käyttää. Ja vaikkakaan *työuupumus* ei ole niin dramaattinen termi, kuten *burnout*. On se myös minusta hieman harhaanjohtavampi, joten puhun mieluummin *burnoutista*, *loppuun palamisesta*. Sitähän se on, vaikka kuinka sen peittelisi kauniiksi. *Burnout* ei koske vain työelämää, siinä missä työuupumus terminä, *burnout* koskee aivan kaikkea sen kokevan henkilön ympärillä.

Nykyään tuntuu, että työuupumuksen termillä asiaa halutaan pehmyyttää, ja kuten itse opin raskaasti, sillä ei saa *välttämättä* aina sympaattista ymmärrystä. Sitä kuulee ympärillään ikuisuuksien lausahduksia. *Työuupumus* kertoo, että uupumuksen voi pukea mennessään työpaikalle ja poistaa harteiltaan poistuessaan työpaikalta. Kuin taikaiskusta saisi tämän harson pois pukeminen ihmisen hyppimään, nauramaan ja vetämään kärrynpyörää täydestä ilosta vapaa-ajallaan. Voin kertoa, *burnoutissa* sinä et ole uupunut vain töissä.

Etsin vuosien jälkeenkin syitä ja vastauksia, miten jouduin tilanteeseen. Vaikka kävisin näitä tilanteita ja syitä, kuinka monta kertaa tahansa lävitse. Muuttujia on aivan liikaa, joihin en voinut itse vaikuttaa. Kylmä tosiasiahan on, ettei *burnoutia* käyvä ihminen sitä itse ymmärrä, tai havaitse asiaa ja varoituserkkejä ennen kuin on liian myöhäistä. Se on pysäytettävä muiden toimesta, tai kuten itselleni kävi, kehoni puuttui peliin.

Ihmisen alitajunta on todella jännä toiminnollisuus. Sitä viettää viikonloppun täysin pimennossa, sydämen sykkeen paukutellen korvissa, ja tietämät-

tään herää tietoisuuteen viikonlopun jälkeen maanantaiaamuna työterveyden vastaanotolta seuravan kerran. En vielääkään muista tuosta viikonlopusta mitään tai miten ja milloin kävelin työterveyden vastaanotolle. Ihminen on siinä mielessä jännä eläin.

Burnoutin huippu, se kohta, jossa liika on liikaa ei ole se vaikein hetki. Vaan kaikki mitä tapahtuu sen jälkeen. Hävitin *burnoutin* myötä kaikki voimani. Lepääminen, nukkuminen, syöminen, hengittäminen, hereillä oleminen, sekä arki tuntui raskaalta ja turhalta. *Myös eläminen*. En löytänyt kiinnostusta keskustella kenenkään kanssa juuri mistään, tai löytänyt enää voimia innostusta mistään. *Halusin vain kadota*.

Se tunne, kun kaikki on ympärilläsi... Ei. Kaikki ympäriltäsi katoaa. Et näe tai havaitse mitään mitä tapahtuu ympärilläsi. Kaikki tapahtumat, kutsut, kaveriryhmien keskustelut, lempi sarjat ja elokuvat eivät tunnu todellisilta tai kiinnostavilta. Valitettavasti myös ne elämän tilanteet ja tilaisuudet joihin muodollisuuksien vuoksi vaadittaisiin osallistuvan, jäävät välistä. *Hyvässä ja pahassa*. Eikä kukaan tiedä todellista syytä, että miksi olet poissa.

Ei ole olemassa mitään muuta, kuin ne kuvitteellisen tummat seinät ympärilläsi, muuta maailmaa ei ole yksinkertaisesti enää olemassa. Käyt tyhjäkäynnillä, suoritat, et elä elämääsi. Et tunnista kasvoja aamulla pesuhuoneen peilistä, olet itsellesi tuntematon kuori. Kuori, joka tekee ja suorittaa jollekin toiselle, ei itselle. Häpeät itseäsi, joten välttelet kaikkea viimeiseen asti.

Jokaisella meistä on käynyt, tai käy parhaillaan, elämässään syvintä aikaa ja istuen siellä kuuluisalla pohjalla. Tai jos et, voit taputtaa itseäsi olkapäähän ja ottaa meidän sortuneiden kokemuksistamme opiksi, jotta osaat välttää ja tunnistaa *burnoutin* tai muut raskaat elämäkokemukset ajoissa. Mutta sen sanon, yhdenkään meidän kokemuksemme pohjalla olostasi ei ole vähäpätöisin. Niitä ei voi, tai saa, missään nimessä verrata toisiinsa.

Työnnä pahimmalla hetkelläsi kaikki ne ihmiset pois ja syrjään, jotka tunnet häiritseväksi. Ne joiden et tunne auttavan sinua tilanteessasi. Valitse keille kerrot tilanteestasi, ja ketkä valitset tukihenkilöiksesi. Etsi ne, jotka kuuntelevat, *oikeasti kuulevat sinut*, eivätkä tuomitse ja/tai varsinkaan neuvo. Kuitenkin, loppujen lopuksi ainoastaan sillä on väliä, että juuri sinä olet selvinnyt pahimmasta. Mikä se ikinä on tai on ollut. Tai erityisesti, jos löysit vahvan syyn nousta sieltä pohjalta, olet kokenut ja saavuttanut jotain todella harvinaista.

Mutta millaista on elämä *burnoutin* jälkeen? Siitä on olemassa erittäin hyvä dokumentti, johon törmäsin ensiteoksen kirjoitusvuosinani. Ja varmasti on

tusina muitakin. Mutta mitä, jos kertoisin omasta kokemuksestani keksimäläni vertauskuvalla.

Mieleni syvemmistä ja tummemmista vesistä;

Paikasta, jossa törmäsin niihin minäkuviin, jotka olin tietämättäni hukuttanut;

Ne minäni, jotka eivät koskaan saaneet lupaa astua valokeilaan;

Ne unelmat, jotka tapettiin ulkopuolisien toimesta niille sijoilleen jo ensi alkujaan;

Löysin myös paikan, joka asuu meissä kaikissa;

Sen paikan, joka on piilossa meissä kaikissa;

Sieltä valitsin ja keräsin yksittäisiä painajaisia mukaani;

Jos luulet, että kirjoitan niistä kaikista ensimmäisessä, ja tässä toisessa teoksessa;

Et voisi olla pahemmin väärässä, niitä levitellään vielä pitkälti tulevaisuuden teoksiin.

Mietin pitkään ja hartaasti vertauskuvaa, jonka kaikki ymmärtäisivät, sekä se olisi myös tarpeeksi yksinkertainen. Millaista se on sitten hiljalleen palautua *burnoutista*?

Kuvittele, että edessäsi on 101 porrasta, kuten itselläni tätä esipuhetta kirjoittaessa on joka päivä oikeasti edessäni aina työmatkallani. Nousen joka päivä nuo noin sata porrasta. Tätä portaiden nousua haluan käyttää nyt esimerkkinä, että miltä se tuntuu *burnoutin* jälkeisessä palautumisessa.

Kuvittele, että meistä jokainen astelee joka päivä sata porrasta, ja muu elämä on rakennettu sen ympärille. On päiviä, jolloin emme oikein jaksaisi, nousemme ne silti. On päiviä, jolloin huudamme niille portaille, nousemme ne silti. On myös iloisia päiviä, jolloin nousemme portaikon ihan huomaamatta. On myös niitä ihmisiä, jotka omassa hulluudessaan tekevät sen joka päivä kahteen kertaan. Miksi? Kuka tietää.

Kuvittele päivä, viikko, kuukausi ja pahimmassa tapauksessa vuosia, kun aherrat portaita lepäämättä, johtaen lopulta jalkarikkoon. Pysäyttäen kaiken. Jalkasi on huutanut kivusta aivan liian pitkään, mutta olet vain painanut sen taka-alalle ja toivonut kahvin korjaavan asian itsekseen. Mutta nyt istut portaikon alapäässä jalka poikki. Muiden jatkaen portaiden nousua, jota voit vain seurata sivussa.

Pahimmasta kivusta parantuminen tapahtuu nopeasti, viikossa tai kahdessa, mutta arvet ovat jo ikuiset. Kun viimein sinut päästetään takaisin nou-

semaan portaita, huomaat että et pääse muutamaa porrasta korkeammalle. Saat katseita, ilkkuja, hiljaisia kuiskauksia selkäsi takana. Ne syövät ja kalvavat parantumisen ohella itsetuntoasi. On päiviä, kun yllät ensimmäiseen kymmennikköön, tai jopa puoleen väliin, mutta joudut palaamaan alkuun jalkakivun saattelemana. Ja tämä ei johdu siitä, ettetkö haluaisi nousta portaita, et vain yksinkertaisesti pysty.

Saat jonakin päivänä omaa elämänsä täynnä olevan työkaverin ”*tsempaamaan*”, ja onnistutte yhdessä nousemaan jälleen kaikki sata porrasta. Ensimmäinen päivä tuntuu sinustakin hyvältä. Teette saman toisena päivänä ja kuulet vierestäsi ”*Eihän se ollut niin vaikeaa, mitä sinä siinä mökötät!*”. Niin, ei se hänestä vaikuta vaikealta, eikä hän näe sitä romahdusta, joka tapahtuu näiden päivien jälkeen.

Yli-innokkaiden portaiden nousu päivien jälkeen kaikki lepäämisesi, parantumisesi ja orientoitumisesi työ heitetään jorppakkoon. Iskee takapakki, jalkasi huutaa kipua, jollaista et ole aikaisemmin kokenut. Siihen ei auta kahvi, kipulääkkeet, tai edes alkoholi. Alkoholi on vihoviimeinen neste, johon tarttua *burnoutin* jälkeen. Itse kartoin alkoholia, tänäkään päivänä en enää juuri juo sitä ollenkaan itsekseni.

Innokkuuden jälkeisen takapakin jälkeen istut jalkakivun kanssa portaikon alapäässä. Kipu vie kaiken huomiosi. Et tiedä päiviä tai et saa yksinkertaisia askareitasi tehtyä. Pelkää, että palasit takaisin *burnoutin* jälkipoltoon, mutta kaikki tämä on vain sen yli-innokkaan yrityksen aiheuttamaa oireilua.

Ymmärrät asian ja kartat enemmän kaikkea ja kaikkia, jotka voisivat viedä sinulta mahdollisuuden parantua. Mutta tiedät jo sisimmässäsä, ettei tule enää koskaan nousemaan sataa porrasta päivän aikana. Ehkä 99 askelta, mutta ei koskaan sataa. Se on *burnoutin* jättämä jälki työyhteisössä. Jalkakipusi ei parannu koskaan. Siihen jonkinlainen mahdollisuus on vaihtaa portaikkoa, tai keksiä jotain muuta elämällesi, kuten minulle kävi... Ei kuitenkaan valitettavasti portaikon kanssa.

Tämä on se yksittäinen pieni asia, jotka vain muutamat ihmiset ymmärtävät.

-

Eikä siinä vielä kaikki *burnoutin* keskellä, kuten eräällä tv-kanavalla aikoinaan kuului. Kaikki nämä tapahtumat vaikuttivat ja johtivat uuden kirjailijan syntyyn. Kaikella on vaikutuksensa ja merkityksensä.

Kokemani *burnoutin* keskellä, *Korona* jyysti itseäni samaan aikaan toiselta puolelta omalla viheliäisellä tavallaan. Jos kuvitellaan *Koronan* olevan pitkä

kolme-neljävuotinen tunneli, jonka lävitse jokainen meistä joutui kävelemään, hävitin siihen viheliäiseen tunneliin merkittävän osan itsestäni. Sen iloisen ja innostuvan osan. Sen joka tutkii ja oppii. Sen joka näkee asioiden hyvän puolen. Sen joka uskoo ihmiskuntaan ja ihmisiin. Sen joka uskoo hyvään...

Nykyisinkin vielä katsoessani takaisin siihen tunneliin, näen toisella puolella hävitetyn osan itsestäni, osan, jota en enää koskaan tule saamaan takaisin. Vaikka tiedän sen ikävän tosiasian, tunnen itseni kurottelevan alitajuntaisesti siihen osaan itsestäni, mutta en saa siitä koskaan otetta. Sen menetetyn osan työntäen minua aina vain kauemmaksi ja kauemmaksi. Ja väitänkin, että kaikki meistä hukkasivat tähän kuvitteellisen viheliäiseen tunneliin jotain. Jopa he, jotka väittävät, ettei niin ole käynyt. On enää vain ajan kysymys, kun olemme kulkeneet matkallamme niin pitkälle, ettei tuota tunnelin tämänpuoleista suuta enää näy. Ja unohdamme kaikki mitä jätimme sen alkupäähän.

Menimmepä syvään päähän, joten palataanpa takaisin asiaan;

Mutta en aio myöskään pyyhkiä kirjoittamaani. Kaikki liittyy kaikkeen;

Ja ilman kaikkea tätä purkautumista, mikään ei yhdisty tai ole olemassa.

Kaikkien näiden tapahtumien keskellä, ja kokemukseni aikana, katsoin omaa elämäni uudelleen. *Todella katsoin*. Mistä olin tulossa ja mihin olin menossa. Olin elänyt siihen asti muiden mielipiteiden mukaan, tyydyttäen näitä muiden niin sanottuja elämänohjeita ja mielipiteitä.

Joten varasin ja käytin hiljaisia hetkiä itsökseni, pitkiä sellaisia. Useamman päivän mittaisia. *Voisiko olla jotain, josta voisin saada tukea ja turvaa?* Koska vielä *burnoutini* tapahtuma hetkellä, vuonna 2021 *Korona* piti meitä kaikkia visusti neljän seinän sisällä, minulla oli aikaa katsella asuntoani valkoisia seiniä. *Kirjaimellisesti*. Parhaimmat seinät löytyvät silloisen vuokra-asuntoini eteisestä, sekä laajat peilikaapit, joiden peileistä kykeni katsomaan omaan sieluun. *Silmiin. Syvälle. Painajaisiin*. En tiedä mistä tai miten tuolta syvältä ajatuksista alkujaan idea valkeni.

Opiskeluaikoinani olin aikoinaan ajatuksissani herätellyt ideaa kirjan kirjoittamisesta, sekä mahdollisista aiheista. Tuolloin kuvittelin aloittavani kirjoittajan kutsumukseni vasta lähellä eläkeikää. Ikään ja ajankohtaan, jolloin sellaiselle voisi olla enemmän aikaa. Mutta kysyinkin itseltäni istuessani eteisessä peilien edessä, *miksi odottaa? Mikä estää aloittaa juuri nyt tällä kyseisellä minuutilla? Luettele edes yksi, kaksi tekosyytä olla aloittamatta?* Vastalauseita en keksinyt yhtäkään, joten en miettinyt asiaa sen enempää, aloitus tapahtui hyvinkin nopeasti.

Siinä missä kaikki muu elämä viuhui television saippuasarjana ohitseni, ilman mahdollisuutta osallistu siihen, vain katsella sivusta elämää näkymättömän ruudun takaa. Löysinkin itseni kirjoituskoneen edestä aina iltaisin hahmottelemasta tulevaa kirjaa. Hahmottelin ja annoin sormieni vain tanssahdella näppäimistöllä ilman varsinaista päämäärää. Se oli terapeutista, auttoi nukkumaan yöt hyvin. Samoin, kun se antoi jonkinlaisen tarkoituksen elämäni. Antaen todellisen, tavoiteltavan, sekä saavutettavan päämäärän.

Siitä muodostuinkin kuuluisa itsekäs ajatus kirjoittaa ensimmäinen kirja täysin itselleni, ei kenellekään muulle. Todistukseni itselleni, että kykenen suunnittelemaan ja kirjoittamaan täysiverisen romaanin, novellin, *kirjan*. Taustalla vahvasti päättäväisyys näyttää itselleni, että kykenen siihen kaiken aikaisemmin kertomani kokemuksen jälkeen, kykeneväni edelleen luomaan ja toteuttamaan. Tekemään jälleen *edes jotain*. Voidaanko sanoa teidän lukioiden onneksenne tai iloksenne, että tarina paisui lopulta neljäosaiseksi kirjasarjaksi. *Vai piinaksi ja kiroukseksi?*

Ensimmäisen Härkälinoituksen osan valmistuessa, en ajatellut juuri mitään muuta. Kaikki muu elämässä tuntui vähäpätöiseltä ja turhalta. Elin kirjalleni. Se oli huomattava ero siihen, että kaikki oli sitä ennen *burnoutin* hetkellä ja jälkeen tuntunut vähäpätöiseltä ja turhalta, nyt vain osa elämästä oli sitä.

Hiljalleen muutin kirjoitukseni aikatauluani, sillä nukuin jo yöni liiankin hyvin. Tunsin, kuinka ne osat ajatuksistani ja aivoistani, joita en ole käyttänyt sitten viattoman lapsuuden, käynnistyivät uudelleen. Huomasin myös, että olin muuttunut. Katsoin maailmaa eri ihmisenä. Ja myönnän, että opettelen edelleenkin elämää uudelleen tänä uutena ihmisenä ja *kirjailijana*, kun luet kirjoitustani.

Oli miten oli;

Vielä kerran.

Kävit SINÄ lukijani mitä tahansa lävitse juuri nyt pidellessäsi käsissäsi tätä toista teostani. Muista, että se mikä tahansa, on sinun henkilökohtainen taistelusi mitä käyt parhaillaan lävitse. *Ei kenenkään muun*. Kukaan ei saa ylenkatsoa läpikäymääsi kokemusta. Ole ylpeä taistelustasi. Käytä sitä voimavarana. Ja jos tätä kirjaa lukiessasi tunnet istuvasi vielä siellä pohjalla, jos kukaan muu ei tunne uskovasi sinuun, minä uskon. Taistele, näytä itsellesi, vähät muista ja heidän paskoista mielipiteistään. Viime kädessä me elämme täällä itsemme kanssa, halusimme tai emme. Ja mikään ei ole niin pelottavaa niille normaalia, omahyväisen tyytyväistä elämäänsä eläville, kuin ne henkilöt, jotka ovat nostaneet itsensä sieltä kuuluisalta pohjalta ilman kenenkään apuja.

Minä uskon sinuun! Joten uskolla sinäkin uskoa itseesi!

Seuraavan kerran tapaamme, *oi lukijani*, kolmannen kirjan loppusanoissa. Noissa loppusanoissa lupaan avata merkillistä merkintääni jo vuosia etukäteen, joissa julistan pitäväni, yhden teoksen aikaisen tauon ennen neljättä ja viimeistä Härkälinoituksen teosta. Siihen on syynsä. Siitä siis lisää noissa kyseisissä loppusanoissa.

Me kuljemme kaikki yksinäisyyden pimeydessä;

Meidän ei tulisi pelätä sitä, että joku on siellä meidän kanssamme;

Meidän tulisi pelätä sitä, että olemme siinä pimeydessä täysin yksinämmme;

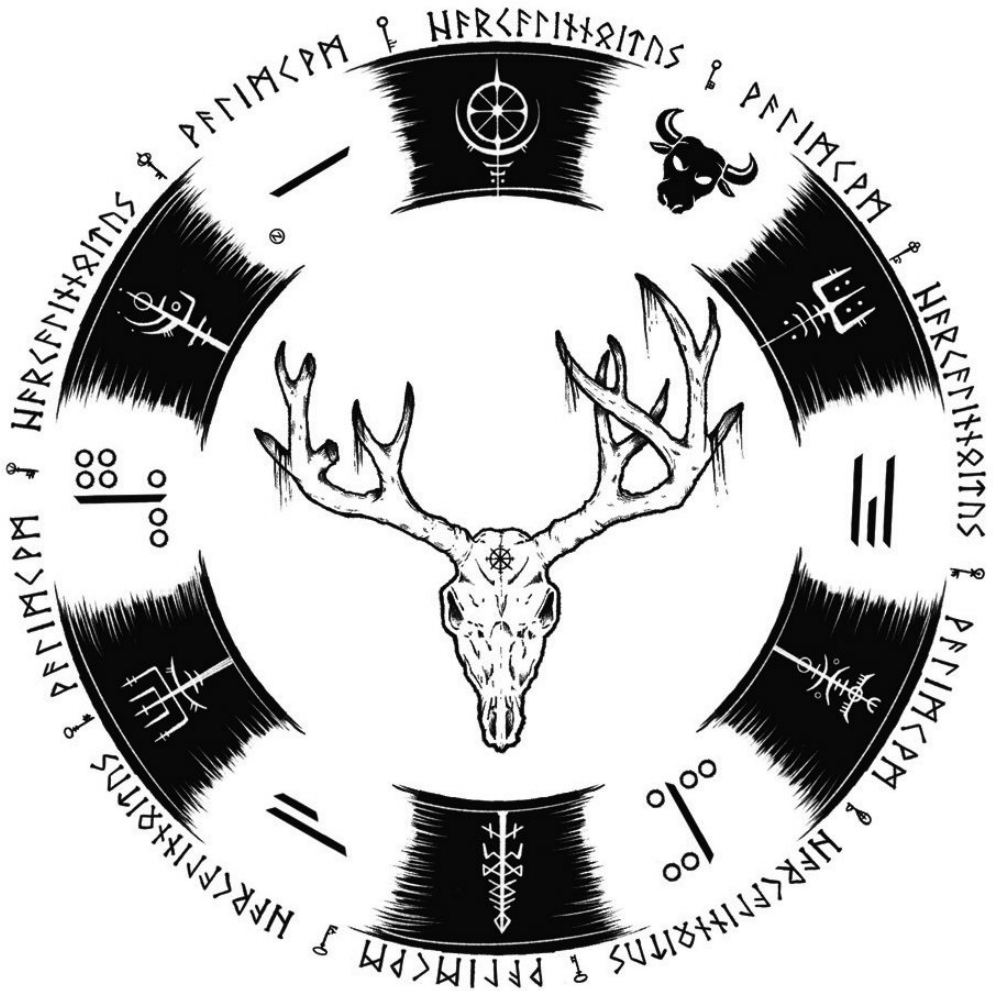
Pimeydessä yksinämmme, eristettynä omien ajatuksiemme kanssa;

Keskustellen ajatuksiemme kanssa siitä;

Että mitä sieltä yksinäisyyden pimeydestä löydämme;

Kunnes tulee hetki;

Jolloin emme enää halua poistua yksinäisyyden pimeydestä.



Kirjoittanut: Sam N. Helen
Härkälinoitus - kirjasarjan toinen osa
2026

Nuorten ahdinko syvenee heidän laskeutuessaan alemmaksi Härkälینnoitukseen.

Andrew salaa edelleen kohtaamistaan Henzzin kanssa. Jenna ja Matias löytävät toisensa uudelleen, mutta kestääkö side?

Pohjoisen punaiseen jalokiveen on käynyt kutsu kaikille pankinjohtajille, mutta yksi uupuu joukosta.

Ian saa isännältään arvoituksellisen toimeksiannon etelään, mutta ottaako Kuninkaiden hauta hänet tervetulleena vastaan?

Nuorten avattuaan kivisen oven, aiheutti se jotain koko luolastoa järjestyttävää liikehdintää...

Turhautuneisuuden kauna on Härkälینnoitus-sarjan toinen osa.

Nuorten Valittujen livahtaessa Henzzin otteesta, kirjassa syvennyttään laajemmin tapahtumiin nuorten selviytymisen ulkopuolella.

Tapahtumiin ennen ja jälkeen Tapauksen. Kuka on kaikkien huulilla toistuva Mustarastas, ja mikä on hänen roolinsa tapahtumien keskellä?

Sekä ei saa unohtaa Hulluahärkää, joka selvästi piilottaa hulluutensa taakse jotain syvempää. Kenen pussiin hän lopulta pelaa?

BoD



9 789528 913672